

1. FEJEZET

A tómedernek sár-, só- és büntudatíze volt. A víz sűrűn kavargott, hogy csak kínszenvedéssel tudtam nyitva tartani a szemem, de a hatalmas isteneknek hála mégis sikerült. Különben nem vettem volna észre a sárkányt.

Kisebb volt, mint amilyennek a sárkányokat képzeltem. Körülbelül akkora, mint egy csónak, csillogó, rubinvörös szemmel és olyan zöld pikkelyekkel, mint a legtisztább jadedő. Egyáltalán nem hasonlított a legendák falu nagyságú vadállataira, amelyek elég nagyok voltak ahhoz, hogy egész hadihajókat egyben bekebelezzenek.

Olyan közel úszott hozzám, hogy végül már kerek szemében tükröződött a tekintetem.

Csak nézte, ahogy fulladozom.

Segítség!, könyörögtem. Elfogyott a levegőm, és alig egy percem maradt, mielőtt a világom ajtaja végleg bezárul.

A sárkány tollas szemöldökét megemelve vizslatta az arcomat. Egy pillanatig szinte elhittem, hogy segíteni fog. Ehelyett

a nyakam köré tekerte a farkát, kiszorítva belőlem a még megmaradt levegőt.

És minden elsötétült.

Visszatekintve, valószínűleg nem kellett volna azt mondanom a szolgálólányaimnak, hogy belevetem magam a Szent Tóba. Csak azért mondtam ilyesmit, mert a hőség elviselhetetlen volt azon a reggelen. Olyan meleg volt, hogy még a krizantémbokrok is kókadoztak odakint, és a citromfák fölött köröző kányák is túlságosan kitikkadtak az énekléshez. Arról nem is beszélve, hogy a tóba ugrás a jegyesemmel való találkozás – vagy ahogy magamban hívtam, a jövőm szomorú vége – tökéletes alternatívájának tűnt.

A szolgálók sajnós elhitték, amit mondtam, és a hír gyorsabban eljutott apához, mint a démontűz. Perceken belül utánam küldte az egyik bátyámat egy csapat szigorú tekintetű őr kíséretében.

Így hát kísérettel vonultam végig a palota folyosóin az év legforróbb napján, egyenesen a jövőm szomorú vége felé tartva.

Miközben követtem a bátyámat egy újabb napsütötte terem felé, piszkálni kezdtem a ruhám ujját, majd úgy tettem, mintha megpróbálnék elfedni egy ásítást, miközben belestem a helyiségbe.

– Hagyd abba az ásítózást! – korholt Hasho.

Leengedtem a karomat, és újra ásítottam.

– Ha most kiengedem az összeset, nem kell majd apánk előtt ásítóznom.

– Shiori...

– Próbáld ki, milyen, ha hajnalban felkeltenek, hogy ezer-szer kifésüljék a hajadat! – ellenkeztem. – Vagy hogy milyen az istenek kiengesztelésére brokátselyemben járni! – tettem hozzá, majd megpróbáltam felemelni a karomat, de a ruha ujjá annyira nehéz volt, hogy szinte lehúzta. – Nézd ezt a sok réteget! Annyi vitorlát készíthetnének belőle, amennyivel egy hajó az egész tengert átszelhetné!

Hasho ajkán mintha megjelent volna egy mosoly árnyéka.

– Az istenek hallanak téged, kishúgom. Ha tovább folytatod a panaszkodást, minden egyes tiszteletlen megjegyzés után megjelenik a jegyeseden egy szeplő.

A jegyesem. Bármi, amit róla mondtak, az egyik fülemben be-ment, a másikon ki, miközben az elmém sokkal kellemesebb dolgokkal volt elfoglalva, úgymint kihízelegni a palota szakácsától a vörösbabpüré receptjét, vagy ami még jobb, elrejtőzni egy hajón, és utazgatni a Taijin-tengeren.

A császár egyetlen lányaként sosem utazhattam sehová, főképp nem Gindarán, a fővároson kívülre. Egy év múlva már túlságosan idős leszek az ilyen kalandokhoz. És túlságosan házas is.

Az egész helyzet annyira megalázó volt, hogy hangosan felsóhajtottam.

– Akkor nekem végem! Förtelmesen fog kinézni!

A bátyám kuncogva próbált előretaszítani.

– Gyerünk, elég a panaszkodásból! Már majdnem ott vagyunk.

A szememet forgattam. Hasho kezdett úgy beszélni, mintha tizenhét helyett vagy hetvenéves lenne. A hat bátyám közül őt szerettem a legjobban; egyedül neki vágott úgy az esze, mint nekem. De mióta elkezdte nagyon komolyan venni a hercegség dolgot, és csínytevések helyet sakkjátszmákra és hasonlókra pazarolta a gyors észjárását, már nem mondhattam el neki mindent.

Például azt sem, hogy mit rejtegetek a ruhám ujjában.

Az a valami csiklandozni kezdte a karomat, így megvakarattam a könyökömet.

A biztonság kedvéért összecsippentettem a ruha ujján lévő széles nyílást. Ha Hasho megtudja, mit rejtegetek a hajtások között, sosem lesz vége a dorgálásnak.

Részéről, és apám részéről sem.

– Shiori – suttogta Hasho –, mi a baj a ruháddal?

– Azt hiszem, összepiszkoltam a selymet – hazudtam, miközben úgy tettem, mintha egy részt dörzsölgetnék a ruha ujján.

– Annyira meleg van ma! – mondtam, majd jelentőségteljesen a hegyekre és a tóra néztem. – Nem lenne jobb odakint úszkálni, ahelyett hogy egy unalmas ünnepségen veszünk részt?

Hasho gyanakodva méregetett.

– Shiori, ne tereld el a témát!

A tőlem telhető legbűnbánóbban lehajtottam a fejemet, és titokban megigazítottam a ruhám ujját.

– Igazad van, bátyám. Ideje felnőnem! Köszönöm, hogy...
hogy...

Ismét mozgolódás támadt a ruhámban, így a könyökömre csaptam, hogy megpróbáljam elnyomni a hangot. A titkom kezdett nyugtalanná válni, és látható fodrozódásra kényszerítette az anyagot.

– ...hogy elkísérsz, hogy találkozzam a jegyesemmel.

Sietve megindultam a fogadóterem felé, de Hasho elkapta a ruhám ujját, majd felemelte, és jól megrázta.

Egy apró, szitakötő méretű, fúrge papírmadár röppent ki belőle. Messziről kis verébnek látszott tintás, vörös pöttyel a fején, és a karomról a bátyám fejéhez szökkent, vadul csapkodva gyenge szárnyaival, miközben az arca előtt lebegett.

Hashónak leesett az álla, és a szeme tágra nyílt meglepetésében.

– Kiki! – suttogtam sürgetően, kinyitva a ruhám ujját. – Gyere vissza!

Kiki azonban nem engedelmeskedett. Hasho orrára telepedett, és szeretetteljesen cirógatni kezdte az egyik szárnyával. Éreztem, ahogy a testem ellazul. Az állatok mindig is szerették Hashót, és biztos voltam benne, hogy a madaram őt is leveszi a lábáról, ugyanúgy, ahogy engem.

Azután a bátyám az arca elé emelte a kezét, hogy elkapja.

– Ne bánts! – kiáltottam.

Kiki felröppent, épphogy elkerülve a bátyám kezét. Az ablakok fából készült spalettáiba bele-beleütközve egyre csak szökellt a folyosón lefelé, remélve, hogy talál egy ablakot, ami nyitva van.

Utánaindultam, de Hasho megragadott, és addig húzott hátra, míg a papucsom talpa megcsúszott a sikamlós fapadlón.

– Engedd el! – suttogetta a fülembe. – Majd később megbeszéljük.

Az őnök kitérték az ajtót, és apám egyik minisztere bejelentett:

– Shiori'anma hercegnő, Hanriyu császár és a néhai császárné legfiatalabb gyermeke és egyetlen leánya...

Odabent, a hatalmas terem végében foglalt helyet az apám és hitvese, a mostohaanyám. A helyiséget átjárta a türelmetlenség atmoszférája, miközben az udvaroncok ki-be hajtogatták nedves zsebkendőiket, hogy letöröljék a verejtéket izzadt homlokukról. Láttam a császár előtt térdeplő Bushian nagyúr és a fia – a jegyesem – hátát. Csak a mostohaanyám vett észre, míg mozdulatlanul álltam a küszöbön. Félrefordította a fejét, és világos szemével az arcomat vizslatta.

Végigfutott a gerincemen a hideg. Hirtelen eluralkodott rajtam a félelem; rettegtem, hogy ha végigcsinálom a szertartást, úgy végzem, mint ő: hideg leszek, szomorú és magányos. Ráadásul, ami még rosszabb, ha valaki megtalálja Kikit, apám fülébe juthat a titkom...

...hogy mágia segítségével életre keltettem egy papírmadarat.

Tiltott mágia segítségével.

Gyorsan megfordultam, és elsiettem Hasho mellett, aki túlságosan meghökkent ahhoz, hogy megállítson.

– Shiori hercegnő! – kiáltották az örök. – Hercegnő!

Miközben Kiki után eredtem, megszabadultam az ünnepi kabáttól. Maga a hímzés is olyan nehéz volt, mint egy őrszem páncélja, és ahogy megszabadítottam a vállam és a karom a súlyától, úgy éreztem, mintha szárnyam nőtt volna. Ott hagytam a selyemkupacot a folyosó közepén, majd kiugrottam az egyik ablakon.

Erősen tűzött a nap, így hunyorogva próbáltam Kikin tartani a szemem. Keresztülcikázott a cseresznyefákon, majd a citrusokon. Vad repkedése nyomán kirepültek az ágak közül a kányák.

Úgy terveztem, hogy a szobámban hagyom Kikit, egy ékszerdobozba rejtve, de olyan erősen csapkodta a szárnyát és verdeste a testét börtöne falához, hogy attól félttem, egy szolgárrátalál, miközben zajlik a szertartás.

Az lesz a legjobb, ha magamnál tartom, gondoltam.

– Megígéred, hogy jó leszel? – kérdeztem tőle.

Ő csak biccentett, amit igennek vettem.

Tévedtem.

A démonok szerelmére, most már biztos, hogy én vagyok a legnagyobb idióta Kiatában! Azért azonban nem hibáztatom magam, hogy van szívem, még akkor sem, ha egy papírma-dárért dobog!

Kikiért, az én papírmadaramért. Mióta a bátyáim idősebbek lettek, folyton lefoglalták őket a hercegi teendők, így mindig magányos voltam. Kiki viszont meghallgatott, megőrizte a titkaimat, és megnevettegetett. Mindennap egyre élőbbé vált. A barátom volt.

Tudtam, hogy vissza kell őt szereznem.

A papírmadaram leszállt a Szent Tó közepére, és rendíthetetlen nyugalommal lebegett sima felszínén, mintha nem most forgatta volna föl az egész reggeletem.

Mire odaértem, alig kaptam levegőt.

A ruhám még a külső réteg nélkül is olyan nehéz volt, hogy csak zihálva tudtam lélegezni.

– Kiki! – kiáltottam, majd egy kavicsot dobtam a vízbe, hogy felhívjam magamra a figyelmét, de ő egyszerűen csak távolabb lebegett. – Most nincs időnk játszadozni!

Nem tudtam, mit tehetnék. Ha felfedezik, hogy akár csak elenyésző tehetségem is van a varázsláshoz, örökre száműznek Kiatából, és ez sokkal rosszabb, mint feleségül menni egy harmadikrend-beli, arctalan nagyúrhoz.

Gyorsan lerúgtam magamról a papucsot, és még azzal sem fáradoztam, hogy megszabaduljak a ruháimtól.

Beleugrottam a tóba.

Egy olyan lányhoz képest, akinek folyton odabent kell gyakorolnia a kalligráfiát és a citerázást, elég jó úszó voltam. Ezt a bátyáimnak köszönhettem: amikor fiatalabbak voltak, gyak-

ran kisurrantunk a Szent Tóhoz egy kis nyáresti mártózásra. Jól ismertem azt a tavat.

Miközben Kiki felé úsztam, a nap melege égette a hátamat, a madárkám azonban egyre mélyebbre süllyedt. A ruhám rétegei szorosan a testem köré tekeredtek, a szoknyáim pedig minden egyes rúgásnál a lábamhoz tapadtak. Egyre jobban ki-merültem, és eltűnt fölöttem az ég, miközben a tó magába húzott.

Fulladozva, csapkodva próbáltam feljutni a felszínre. Minél jobban küzdöttem, annál mélyebbre süllyedtem. Hosszú, fekete hajam csigavonalai viharként örvénylettek körülöttem. Rettegés szorongatta a gyomromat, égett a torkom, és a szívverésem vadul visszhangzott a fülemben.

Kioldottam a ruhám arany selyemövét, és a szoknyáimat rángattam, de a súlyuk egyre lejjebb és lejjebb húzott, egészen addig, amíg a nap végül már csak halványan fénylő gyöngyként pislákkolt, messze fölöttem.

Végül sikerült eltépnem a szoknyáimat és felfelé lendülnöm, de már túlságosan mélyre süllyedtem. Biztos voltam benne, hogy nem jutok fel a felszínre, mielőtt elfogy a levegőm.

Tudtam, hogy meg fogok halni.

Vadul rugdosva próbáltam levegőhöz jutni, de hiába. Próbáltam nem pánikba esni. Tudtam, hogy a pánik csak még mélyebbre húzna.

Elképzeltem, hogy Sharima'en nagyúr, a halál istene hamarosan eljön értem. Ő majd enyhíti az égő fájdalmat az

izmaimban és a torkomban lüktető sajgást. A vérem lassan megfagyott, a szemhéjam lecsukódott...

És akkor megláttam a sárkányt.

Először kígyónak hittem. Már évszázadok óta senki nem látott sárkányt, és messziről úgy nézett ki, mint a mostohaanyám háziállatai. Legalábbis addig, amíg meg nem pillantottam a karmait.

Felém siklott, és olyan közel úszott hozzám, hogy szinte megérintettem a bajuszát, amely hosszú volt, és vékony, mint egy ezüstös ecsetvonás.

Kinyújtotta a mellső lábát, és két karma közé szorítva ott volt Kiki.

Egy pillanatra felpeszgett bennem az élet. Rúgtam egyet, és megpróbáltam előrelelendülni. De semmi erőm nem maradt. És levegőm sem. A világom összezsugorodott, a színek elmosódtak.

A sárkány pajkos csillogással a szemében összezárta a lábát. Azután a hátam mögé emelte, majd a nyakam köré tekerte a farkát.

A szívem pedig dobbant egy utolsót.